

РЕШЕНИЕ

№ 177

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 05 юни 2012г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на девети май през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря И.И. *** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева к. н. а. х. д. № 157 по описа на съда за 2012 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, предл. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В.М.К. *** против решение № 158 от 14.03.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по н.а.х.д. № 1983 по описа на съда за 2011г..

С атакуваното решение е потвърдено НП № 34-0000363 от 02.12.2011г. на Началник Областен отдел (ОО) „Контролна дейност (КД) – ДАИ” – Перник, издадено срещу В.М.К.***, за нарушение по чл. 62, ал. 1, изр. 1 *от Наредба №33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България*, като на основание чл. 94, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАВП) е определено налагане на административно наказание „глоба” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин лв.)

Недоволен от първоинстанционното решение, В.К. ***го обжалва. Твърди, че решението на районния съд е немотивирано и неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила и необосновано. На тези основания от касационната инстанция се иска да отмени атакувания съдебен акт и да се произнесе по същество, като отмени процесното НП.

Касационният жалбоподател В.М.К.*** не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че изтъкнатите в жалбата доводи за неприложимост на нормата на чл. 94, ал. 2 от ЗАП към процесния случай са основателни, тъй като липсата на карти за специализиран превоз е нарушение, наказуемо по реда на общата санкционна норма на чл. 105 от ЗАП.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното

разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд - Перник, като разглежда делото по реда на чл. 217 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районен съд - Перник е възприел фактите по делото, въз основа на данните внесени чрез представените пред него писмени и гласни доказателства. Въз основа на тях от фактическа страна е установено, че на 03.11.2011 г. в 19:40 h, в гр. Перник, В.К.***, извършва специализиран превоз на 20 лица по маршрут гр. София – с. Люлин, без пътуващите да са снабдени с карти за специализиран превоз, удостоверяващи правото им да пътуват, осигурени им от превозвача. Нарушението е установено от контролни органи на ДАИ при извършвана проверка, като на водача е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установената фактическа обстановка и след проведеното съдебно следствие Районен съд - Перник е установил от правна страна, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от компетентни органи, в рамките на законовите им правомощия, в необходимата форма и при спазване императивите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, без допуснати съществени процесуални нарушения които, да съставляват основания за отмяна.

При разглеждането на въпроса в неговото същество, районният съд е приел нарушението безспорно за извършено, направените от административнонаказващия орган изводи за правилни, а деянието за съответно правно квалифицирано. Вмененото на жалбоподателя нарушение е определено като подведено под съответната правна норма на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от Наредба №33/03.11.1999 г., както и за правилно квалифицирано като наказуемо по реда на чл. 94, ал. 2 от ЗАвП.

По отношение вида и размера на наложеното на К. административно наказание, районният съд е намерил същото за законосъобразно и правилно определено, съответно по вид и с размер равен на фиксирания в закона.

Административен съд – Перник намира решението на районния съд за правилно, като съображенията за това са следните:

Относно твърдението на жалбоподателя за необоснованост на обжалваното решение следва да се отбележи, че такова основание за касиране на съдебни актове не е сред изброените в чл. 348, ал. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2, предл. 1 от ЗАНН, поради което не следва да се обсъжда от настоящия съдебен състав. Колкото до необоснованост, като резултат от евентуално допуснато съществено процесуално нарушение във връзка с процеса на доказване, такъв порок при извършената касационна проверка не бе установен. Районният съд е събрал по надлежния ред необходимите и относими по случая доказателства, обсъдил ги е и мотивирано се е произнесъл, при наличие на единство между мотиви и диспозитив.

Не се споделят доводите на жалбоподателя, че нарушението е неправилно санкционирано на основание чл. 94, ал. 2 от ЗАП. За нарушение по чл. 62 от Наредба №33/03.11.1999 г., това е специалната санкционна правна норма, която изключва приложението на общата разпоредба на чл. 105 от ЗАП. Нормата на чл. 94, ал. 2 от ЗАП предвижда санкция в размер на 1500 лв. за лице, което „допусне” обществен превоз на пътници без документ за платена превозна цена. Твърдението, че картата за специализиран превоз не замества документа за превозна цена е неправилно. Картата и за специализиран превоз е документ за платена превозна цена. Съгласно чл. 61, ал. 1 от

наредбата, специализиран превоз се извършва въз основа на сключен договор между лицензиран превозвач – физическо или юридическо лице и предприятие или учебно заведение, а съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗАВП, специализирани автобусни превози се извършват от лицензирани превозвачи по договорени с клиента цени – от това следва, че превозът е платен, а картата удостоверява това и по отношение на лицето, което я притежава, като част от лицата, за чийто превоз е сключен договор. Неправилно е твърдението на жалбоподателя, че картата удостоверява единствено правото на съответния пътник да пътува, а не заплащането и на превозната цена. По силата на чл. 62, ал. 1 при специализираните превози всяко лице, трябва да има карта издадена му от превозвача, удостоверяваща правото му да пътува. Въз основа на изложеното задължение и на водача е да не допуска превоз без такъв документ. При осъществяване на проверка от контролните органи, при положение, че за извършване на специализиран обществен превоз не се изисква наличие на списък на пътниците, именно това е начинът да се установи правото на лицето да пътува на основание принадлежност към клиента на превозвача, които на свой ред помежду си са договорили определени цени.

Поради липса на определение в ЗАВП и Наредба №33 на понятието „документ за платена превозна цена”, по пътя на тълкуването и на основание чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове (*когато нормативният акт е непълен, за неуредените в него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта*) може да се използва даденото в чл. 31, ал. 1 от Наредба №2/15.03.2002 за утвърждаване на транспортни схеми за осъществяване на обществен превоз на пътници, че „превозът се извършва срещу документ за платена превозна цена (билет или карта), издадени от лицензирания превозвач – физическо или юридическо лице.

Не се споделят и оплакванията на жалбоподателя, че санкциониран в настоящия случай следва да е превозвачът, а не водачът на автобуса. Задължението на превозвача е да издаде карта по образец, в какъвто смисъл е текста на чл. 62, ал. 1 от Наредба №33/03.11.1999 г.. Другото нарушение, което превозвачът може да извърши е да разпорежи на водача да извърши специализиран обществен превоз без документ за платена превозна цена, за което подлежи на отделна санкция. Но в рамките на фактическото осъществяване на самия превоз именно водачът е този, който следва да осъществява контрол дали качащите се в автобуса пътници са снабдени и носят ли у себе си необходимия документ, издаден по образец и той, водача не следва да допуска да осъществява превоз на лица без необходимия документ.

Оплакванията на жалбоподателя, че в акта и НП не се съдържат данни за пътниците, които в момента на проверката са били без карти за специализиран превоз не се приемат от съда, тъй като не се изисква такава конкретизация. Актосъставителят, установил в момента на проверката липса на карти у пътниците е вписал това в акта за установяване на нарушението. Размерът на санкцията в случай на „допускане” или „нареждане” да бъде извършен превоз без документ за платена превозна цена, е фиксиран и е без оглед на това кои и колко са превозваните лица. Наличието на индивидуализиращи данни за лицата, били в МПС по време на проверката не е пропуск, отразил се на правото на защита на лицето, посочено за нарушител, тъй като дори и с жалбата, фактът на превоз на пътници без съответните карти за специализиран обществен превоз не се спори от жалбоподателя.

Вследствие всичко гореизложено, както и при извършената служебна проверка в цялост на атакувания съдебен акт на основание чл. 218, ал. 2 от АПК касационният състав намира, че при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение районния съд не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за неговото

касиране. Настоящият съдебен състав не констатира пороци на атакувания съдебен акт относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, които да са основание за неговата отмяна или изменение. Предвид всичко гореизложено касационната жалба е неоснователна, поради което решението на Районен съд - Перник, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №158 от 14.03.2012г. на Районен съд - Перник, постановено по н.а.х.д. № 1983 по описа на съда за 2011г., с което е потвърдено НП №34-0000363 от 02.12.2011 г. на Началник Областен отдел (ОО) „Контролна дейност (КД) – ДАИ” – Перник издадено срещу В.М.К.***, за нарушение по чл. 62, ал. 1, изр. 1 от Наредба №33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България като на основание чл. 94, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАП) е определено налагане на административно наказание „глоба” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин лв.)

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/